

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 76 0 P 020868 21 Rev 2
Banjaluka, 03.11.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice E.M. sa boravištem u SR Nj., koju zastupa punomoćnik D.M., advokat iz S., protiv tuženih E.H. (dalje: prvotuženog) i E.E. (dalje: drugotuženog), sa boravištem u SR Nj., koje zastupa punomoćnik G.B., advokat iz N.G., radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužiteljice protiv presude Okružnog suda u Prijedoru broj 76 0 P 020868 19 Gž 4 od 17.05.2021. godine, na sjednici održanoj dana 03.11.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja, presuda Okružnog suda u Prijedoru broj 76 0 P 020868 19 Gž 4 od 17.05.2021. godine se preinačava tako što se žalba tuženih djelimično uvažava i presuda Osnovnog suda u Novom Gradu broj 76 0 P 020868 18 P 2 od 12.11.2018. godine preinačava tako što se utvrđuje da zajedničku imovinu tužiteljice i tuženog E.H. tokom trajanja bračne zajednice čini $\frac{1}{2}$ dijela nekretnina koje u naravi čine polovinu stambenog objekta izgrađenog kao dvojni objekat, oznaka cijelog objekta kao k.č. br. 219/1 zv. „nepoznato“, u naravi kuća i pomoćna zgrada sa dvorištem površine 570 m² i k.č. br. 219/4 označena kao m.p. površine 272 m², upisane u z.k. ul. br. 3343 k.o. s.p. N.G., što po katastru odgovara nekretninama i to k.č. br. 3686/3 iz lista nepokretnosti br. 1047/1 k.o. N.G. 1 i k.č. br. 3686/5 iz lista nepokretnosti br. 1046 k.o. N.G. 1, te da je udio tužiteljice u sticanju ovih nekretnina $\frac{1}{3}$ dijela, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužiteljica na osnovu ove presude upiše u zemljišnoj knjizi i katastru nekretnina u odnosu na cijelu nekretninu sa suvlasničkim dijelom od $\frac{1}{6}$.

Utvrdjuje se da je djelimično ništav ugovor o poklonu broj OPU: ... od 16.06.2014. godine, sačinjen, obrađen i ovjeren od strane B.R., notara iz N.G. i to u dijelu u kojem je ugovorom obuhvaćen suvlasnički dio tužiteljice E.M. od $\frac{1}{3}$ dijela, na označenim nekretninama.

Obavezuju se tuženi da tužiteljici na ime troškova cijelog postupka plate iznos od 3.252,00 KM.

U preostalom dijelu revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Novom Gradu broj 76 0 P 020868 18 P 2 od 12.11.2018. godine:

Utvrđeno je da zajedničku stečenu imovinu tokom trajanja bračne zajednice tužiteljice i tuženog E.H. (dalje: prvotuženog) čini 1/2 nekretnina označenih kao k.č. br. 219/1 zv. „nepoznato“, u naravi kuća i pomoćna zgrada sa dvorištem površine 570 m² i k.č. br. 219/4 označena kao m.p. površine 272 m², obje upisane u z.k. ul. br. 3343 k.o. s.p. N.G., a što po katastru odgovara nekretninama i to k.č. br. 3686/3 iz lista nepokretnosti br. 1047/1 k.o. N.G. 1 i k.č. br. 3686/5 iz lista nepokretnosti br. 1046 k.o. N.G. 1, a što čini u naravi polovinu stambenog objekta izgrađenog kao dvojni objekat vanjskih dimenzija 13 x 13 m, spratnosti prizemlje sa garažom, plus sprat, plus potkrovlje, koje ima zaseban ulaz i prije svega zasebnu cjelinu u odnosu na drugi dio stambenog objekta, te nekategorisani put, te da je udio tužiteljice u sticanju ovih nekretnina 1/2 dijela, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužiteljica na osnovu ove presude upiše u zemljišnoj knjizi i katastru nekretnina kao suvlasnik i suposjednik sa 1/2 dijela.

Utvrđeno je da je djelimično ništav ugovor o poklonu broj OPU: ... od 16.06.2014. godine sačinjen, obrađen i ovjeren od strane B.R., notara iz N.G. i to u dijelu u kojem je ugovorom obuhvaćen suvlasnički dio tužiteljice E.M. na nekretninama navedenim u prvom dijelu dispozitiva ove presude.

Sa ostatkom dijela tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništavosti navedenog ugovora o poklonu, tužiteljica je odbijena.

Obvezani su tuženi E.H. i E.E. da tužiteljici E.M. nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 8.918,00 KM, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Prijedoru broj 76 0 P 020868 19 Gž 4 od 17.05.2021. godine, žalba tuženih je uvažena i presuda Osnovnog suda u Novom Gradu broj 76 0 P 020868 18 P 2 od 12.11.2018. godine, preinačena tako što je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice da se utvrdi da zajedničku stečenu imovinu tokom trajanja bračne zajednice tužiteljice i prvotuženog E.H. čini 1/2 nekretnina označenih kao k.č. br. 219/1 zv. „nepoznato“, u naravi kuća i pomoćna zgrada sa dvorištem površine 570 m² i k.č. br. 219/4 označena kao m.p. površine 272 m², obje upisane u z.k. ul. br. 3343 k.o. s.p. N.G., a što po katastru odgovara nekretninama i to k.č. br. 3686/3 iz lista nepokretnosti br. 1047/1 k.o. N.G. 1 i k.č. br. 3686/5 iz lista nepokretnosti br. 1046 k.o. N.G., a što čini u naravi polovinu stambenog objekta izgrađenog kao dvojni objekat vanjskih dimenzija 13 x 13 m, spratnosti prizemlje sa garažom, plus sprat, plus potkrovlje, koje ima zaseban ulaz i zasebnu cjelinu u odnosu na drugi dio stambenog objekta, te nekategorisani put i da je udio tužiteljice u sticanju ovih nekretnina 1/2 dijela, što su tuženi dužni priznati i trpjeti da se tužiteljica na osnovu ove presude upiše u zemljišnoj knjizi i katastru nekretnina kao suvlasnik i suposjednik sa 1/2 dijela, te da se utvrdi da je djelimično ništav ugovor o poklonu broj OPU: ... od 16.06.2014.godine sačinjen, obrađen i ovjeren od strane B.R., notara iz N.G. i to u dijelu u kojem je ugovorom obuhvaćen suvlasnički dio tužiteljice E.M. na nekretninama navedenim u prvom dijelu dispozitiva ove presude, te da se obavežu tuženi da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.918,00 KM.

Obavezana je tužiteljica da tuženim nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.910,00 KM i troškove žalbenog postupka u iznosu od 3.375,00 KM, a sve u roku od 30 dana.

Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu u iznosu od 702,00 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužiteljica, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlažu da se revizija odbije.

Revizija je djelimično osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je u braku sa prvotuženim stekla $\frac{1}{2}$ dijela zajedničke imovine bliže označena u izreci prvostepene presude i da je njen udio u sticanju te imovine $\frac{1}{2}$ dijela, zahtjev za uknjižbu njenog suvlasničkog i suposjedničkog dijela od $\frac{1}{2}$ u zemljišnim i katastarskim knjigama, kao i zahtjev da se utvrdi da je ništav ugovor o poklonu zaključen 16.06.2014. godine između prvotuženog kao poklonodavca i drugotuženog kao poklonoprimca, kojim ugovorom je prvotuženi raspolagao njenim suvlasničkim dijelom na predmetnim nekretninama, uz zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da su tužiteljica i prvotuženi zaključili brak 29.07.1986. godine; da su u toku trajanja braka stekli dvoje djece, sina D. rođenog 1989. godine i kćerku M. rođenu 1992. godine; da je neposredno prije zaključenja braka otac tuženih kao poklonodavac ugovorom o poklonu od 18.06.1986. godine, prvotuženom kao poklonoprimcu poklonio nekretnine označene u tom ugovoru, nakon čega je prvotuženi na temelju ovog ugovora u z.k. ulošku broj 3343 k.o. N.G. upisan kao suvlasnik istih sa $\frac{1}{2}$ dijela; da u svom iskazu svjedok T.S. koji je rođeni brat tužiteljice, navodi da nakon što su se vjenčali njegova sestra i zet da je on u razgovoru sa njima saznao da planiraju da grade kuću i to na zemljištu koje su E.H. i njegov brat F. dobili od svog oca, da im je i svjedok pomagao na izvođenju betonskih radova prilikom zalijevanja temelja i ojačavanja temelja i da je to bilo dva tri dana prije vjenčanja njegove sestre i zeta, te da nakon tih početih radova više fizički nije učestvovao u gradnji kuće kao ni navraćao, da se sjeća da je kuća pokrivena 1987. godine ili 1988. godine; da svjedok D.S. (njegova supruga je sestra tužiteljice) navodi da je bio na svadbi E.H. i E.M. i vidio da postoji plac za kuću, te da su mu na dan svadbe E.H. ili E.F. saopštili da će tu njih dvojica graditi porodičnu kuću i da su, koliko je njemu poznato, kuću gradili E.H. i E.M., te E.F. i njegova supruga drugi dio pošto je kuća u dupleksu; da svjedok E.A. (majka tuženih) u svom iskazu navodi da je njen suprug kuću na koju se odnosi tužba, koja je bila započeta, poklonio i to jedan dio sinu H., a jedan dio sinu F., a da su namjeravali staru kuću ostaviti sinu E.; da svjedok E.S. (otac tuženih) u svom iskazu navodi da je kuća bila započeta još 1975. godine kada je dobio građevinsku dozvolu da napravi suteran – garaže koje su stavljene pod ploču i da je kasnije on finansirao izgradnju objekta sa dva ulaza 1986. godine kada su građena dva sprata, potkrovlje i krov, da je on sve to finansirao jer je te

godine donio 45.000 KM i ostavio kod E.A. koji je plaćao sve te radove i materijal, s tim što je on otišao u Njemačku 1969. godine a njegova supruga 1974. godine i oboje radili u Nj., a 1978. godine doveli i djecu u Nj., da iznos od 45.000 KM potiče od uštede njega i njegove supruge A., s tim što je on podigao i kredit; da svjedok E.V. (u daljem srodstvu sa tuženim) navodi da su izgradnju kuće na koju se odnosi tužba finansirali roditelji tuženih S. i A. koji su radili u Nj.; da svjedok D.S. (sestra tužiteljice), navodi da joj je poznato da su se E.M. i E.H. dogovorili da će graditi kuću na koju se odnosi tužba, te da su počeli sa gradnjom, da su izgradnju kuće finansirali E.H. i E.M.; svjedok M.H. (nesrodan sa strankama) navodi da ne poznaje ni tužiteljicu ni prvotuženog, te jedino poznaje oca prvotuženog E.S., da su on i njegov brat E. S. radili grijanje i struju za kuću, odnosno ½ kuće, s tim što mu nije poznato čijim je to novcem finansirano; da svjedok B.N. (nesrodan sa strankama), navodi da je njega za fizičke radove na kući angažovao B.M. koji je i izvodio radove i koji ga je plaćao, a ko je plaćao M. njemu to mu nije poznato, da on ne poznaje tužiteljicu ni prvotuženog, a poznaje samo E.S. oca prvotuženog i da je on izvodio radove na novoj kući u N.G. u blizini stadiona; da svjedok K.H., takođe nesrodan sa strankama, čija kuća je udaljena oko 100 metara, navodi da poznaje E.H., jer je on sin E.S., ali ne poznaje E.M., koja nije često dolazila, da su predmetnu kuću gradili E.S. i njegova supruga A., da su je pokrili 1986. godine i da u toj kući prije rata nije niko stanovao; da je ugovorom o poklonu od 16.06.2014. godine prvotuženi svoj suvlasnički dio na nekretninama darovao drugotuženom.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je dokaznu snagu iskaza svjedoka koji su u rodbinskoj vezi sa tužiteljicom, ili sa tuženim, cijenio uzimajući u obzir činjenicu njihove rodbinske povezanosti sa nekom od stranaka koja je uticala i na dijametralno suprotne tvrdnje u iskazima pojedinih svjedoka, a iskaze svjedoka koji nisu u srodničkom odnosu sa strankama je uvažio, te je cijeneći i ostale izvedene dokaze, zaključio da su na parceli koja je predmet ugovora o poklonu (od 18.06.1986. godine), u vrijeme zaključenja istog, već bili započeti građevinski radovi za predmetnu kuću i da su ovi građevinski radovi bili u početnoj fazi, da su nastavljeni za vrijeme trajanja bračne zajednice između tužiteljice i prvotuženog, da rezultati dokaznog postupka više ukazuju na to da su spornu kuću odnosno izgradnju iste finansirali roditelji tuženih E.S. i A.

Kada je u pitanju ugovor o poklonu zaključen između oca tuženih kao poklonodavca i prvotuženog kao poklonoprimca, zaključen 18.06.1986. godine, neposredno pred ženidbu prvotuženog, prvostepeni sud nalazi da se radi o ugovoru kojim su roditelji prvotuženog nekretnine parcelu na kojoj je započeta izgradnja objekta poklonili prvotuženom i tužiteljici, tako da predmetne nekretnine predstavljaju zajedničku imovinu tužiteljice i prvotuženog i da je udio tužiteljice u sticanju tih nekretnina ½, te je sudio kao u izreci prvostepene presude pozivom na odredbe člana 270. stav 6. Porođičnog zakona („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 54/02, 41/08 i 63/14 – u daljem tekstu PZ).

Drugostepeni sud je žalbu tuženih uvažio i prvostepenu presudu preinačio tako što je odbio tužbeni zahtjev u cjelosti, temeljem odredbe člana 229. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Objasnio je da iz sadržine darovnog ugovora zaključenog između oca tuženih kao poklonodavca i prvotuženog kao poklonoprimca 18.06.1986. godine proizilazi da ovim

ugovorom poklonodavac daruje poklonoprincu kao svom sinu 1/2 dijela nekretnina označenih kao k.č. br. 219/1 „gradilište“ u površini od 550 m², upisana u z.k. ul. br. 2450 KO B.N., a što po novom premjeru odgovara k.č. br.2250/2 iste KO, da prvotuženi saslušan u svojstvu parnične stranke navodi da je tužiteljicu upoznao početkom jula 1986. godine, a 26. 07.1986. godine je uz prisustnost majke zaručio i da su se ...1986. godine vjenčali, da ni tužiteljica to ne osporava, kao ni brat tužiteljice T.S. koji koji u svom iskazu navodi da je tužiteljica prvi put upozнала prvotuženog na Petrovdan ...1986. godine na zboru u B.N., iz čega zaključuje da je darovni ugovor zaključen prije nego što je prvotuženi uopšte i upoznao tužiteljicu, tako da se ne može govoriti ni o kakvom svadbenom poklonu, već da je poklanjajući zemljište poklonodavac poklonio poklonoprincu i predmetnu kuću u početnoj fazi gradnje, kao i sav građevinski materijal potreban da se predmetna kuća dovede pod krov i koji se, kako to proizilazi iz fotografija, već nalazio na poklonjenom zemljištu.

Nadalje, drugostepeni sud nalazi da je, u vrijeme kada je nakon zaključenja braka nastavljena već prije započeta gradnja kuće, pa do okončanja radova oblaganjem iste fasadnom ciglom 1988. godine, tužiteljica bila nezaposlena i u to vrijeme još nisu imali djece, a uz to je zbog nedobijanja boravišne vize u Nj. duži period boravila u B.N. kada ju je izdržavao prvotuženi koji je u to vrijeme napustio roditelje i iznajmio vlastiti stan, te zaključuje da tužiteljica, osim svoje konstatacije ispod slike na kojoj se vidi stolarija koja je na kući postavljena prije rata - da je bila prisutna kada se ta stolarija postavljala, nije pružila ni jedan dokaz o tome da je na bilo koji način, fizičkim radom ili kuhanjem radnicima, doprinosila izgradnji, tako da ni svojom zaradom ni na posredan način radom u porodici i domaćinstvu, te brigom oko podizanja djece nije povećala vrijednost predmetne kuće u tolikoj mjeri da bi se ona mogla smatrati zajedničkom bračnom imovinom.

Po ocjeni drugostepenog suda izvedeni dokazi ukazuju na to da su izgradnju kuće finansirali roditelji tuženih u korist svojih sinova, koju su počeli graditi 1975. godine izgradnjom betonskih garaža, da bi gradnja bila nastavljena 1986. godine na način da su te betonske garaže proširene i ojačane, nakon čega su nad njima ozidana dva sprata i potkrovlje, te kuća pokrivena iste te godine i da je ova gradnja vršena građevinskim materijalom čiju kupovinu su finansirali roditelji tuženih, koji su također finansirali i kupovinu građevinskog materijala i plaćanje rada u vezi sa postavljanjem stolarije i fasade na objektu, a sve u svrhu da svojim sinovima H. i F. obezbijede stambeni prostor.

Takođe, kada su u pitanju radovi izvedeni na prvom spratu polovine kuće u cilju osposobljavanja istog za stanovanje, koji su izvedeni u toku 2005. godine i 2006. godine, drugostepeni sud nalazi da tužiteljica nije pružila ni jedan dokaz da su ti radovi finansirani zajedničkim sredstvima nje i prvotuženog, a navode tužiteljce da ona „pretpostavlja da je prvotuženi krišom davao novac za te radove jer je ona primjetila da fali novca“, drugostepeni sud nije prihvatio, pogotovo što nije sporno da su tužiteljica i prvotuženi sredstvima dobijenim putem kredita 2005. godine kupili kuću u Č., jer nisu bili zainteresovani da nastave život u predmetnoj kući i da je tužiteljica poslije rata samo dva puta bila u prolazu kod predmetne kuće. Sve gore navedeno predstavlja razloge zbog kojih drugostepeni sud nalazi da predmetni dio kuće građene kao duplex predstavlja posebnu imovinu prvotuženog.

Drugostepena presuda je djelimično pravilna.

Tužiteljica svoj zahtjev temelji na tvrdnjama da su u vrijeme kada se udala za prvotuženog predmetne nekretnine predstavljale plac – gradilište, koje je otac tuženih 1986. godine, neposredno prije zaključenja braka, poklonio njima kao supružnicima, da su u toku trajanja braka ona i prvotuženi sagradili porodičnu kuću koja predstavlja polovinu stambenog objekta izgrađenog kao dvojni objekat, da je u izgradnju tih nekretnina uložila oko 15.000,00 KM vrijednosti poklona koji su njoj pripali na svadbi, koje je dala majci prvotuženog u tu svrhu, a da je i kasnije ulagala u izgradnju nekretnina od prihoda ostvarenih radom u Nj. poslije udaje, te da je predmetna kuća stavljena pod krov 1990. godine, kada je stavljena fasadna cigla i stolarija, tako da iste predstavljaju bračnu tekovinu.

Nije sporno da je brak tužiteljice i prvotuženog zaključen 1986. godine, a da je otac tuženih sa prvotuženim zaključio ugovor o poklonu nekretnina dana 18.06.1986. godine, neposredno pred ženidbu prvotuženog.

Iz činjeničnog utvrđenja nižestepenih sudova, na parceli koja je predmet ugovora o poklonu od 18.06.1986. godine, u vrijeme zaključenja istog, već su bili započeti građevinski radovi za predmetnu kuću građenu kao duplex objekat, koji su nastavljeni za vrijeme trajanja bračne zajednice između tužiteljice i prvotuženog.

PZ pretpostavlja da pokloni trećih lica učinjeni tokom bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom i sl.) ulaze u zajedničku bračnu imovinu bez obzira koji ih je bračni drug primio, ukoliko drugačije ne proizilazi iz namjene poklona ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom od bračnih dupružnika (stav 6. člana 270. PZ). Ukoliko je u vrijeme davanja poklona poklonodavac istakao kome daje poklon ili kojim povodom, ili to proizilazi iz drugih okolnosti, tada se može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom supružniku, te učinjeni poklon ulazi u njegovu posebnu imovinu.

Kada se ima u vidu sadržina darovnog ugovora zaključenog između oca tuženih kao poklonodavca i prvotuženog kao poklonoprimca 18.06.1986. godine, kojim poklonodavac daruje poklonoprimcu kao svom sinu 1/2 dijela nekretnina označenih kao k.č. br. 219/1 „gradilište“ u površini od 550 m², da nije sporno da je prvotuženi tužiteljicu upoznao početkom jula 1986. godine, na Petrovdan 1986. godine, da je ...1986. godine zaručio i da su se ...1986. godine vjenčali, da ni tužiteljica to ne osporava, pravilan je zaključak drugostepenog suda da je darovni ugovor zaključen prije nego što je prvotuženi uopšte upoznao tužiteljicu, tako da se ne može govoriti o svadbenom poklonu učinjenom supružnicima, već da je poklanjajući zemljište poklonodavac poklonio samo prvotuženom i predmetnu kuću u početnoj fazi gradnje, kao i sav građevinski materijal potreban da se predmetna kuća dovede pod krov i koji se, kako to proizilazi iz fotografija, već nalazio na poklonjenom zemljištu, a koje slijedom toga predstavljaju posebnu imovinu prvotuženog.

I po ocjeni ovog suda pravilno drugostepeni sud nalazi da tužiteljica tokom postupka nije pružila pouzdane dokaze da su predmetne nekretnine u smislu odredbe člana 270. stav 5. PZ stečene zajedničkim radom i sredstvima nje i prvotuženog kao bračnih supružnika, da je ona učestvovala u finansiranju ili izgranji, pa ni novcem koji tvrdi da je samo ona dobila na svadbi,

jer ni prvotuženi u vrijeme gradnje za to nije imao sredstava, pa nije finansijski učestvovao u izgradnji, osim što je, kada je boravio u B.N. fizički pomagao.

Proizlazi da ni prvotuženi ni tužiteljica u predmetnu kuću nisu ništa ulagali ni poslije rata jer su kupili stan u Nj. koji je kupljen sredstvima dobijenim putem kredita podignutog 2005. godine u iznosu od 210.000,00 KM i kuću u Č., koja je takođe kupljena sredstvima dobijenim putem kredita koji su podigli u Nj.

Slijedom toga, pravilan je zaključak drugostepenog suda da su kupovinu građevinskog materijala i gradnju kuće onakvu kakva je danas, a koju u naravi čini polovina stambenog objekta izgrađenog kao duplex sa posebnim ulazom, finansirali roditelji prvotuženog, koji su i plaćali majstore, a nakon rata promijenili stolariju, opremili sprat koji koriste, dok jedan sprat i potkrovlje nisu opremljeni niti su u funkciji.

Međutim, kod nesporne činjenice da je nakon zaključenja braka tužiteljice i prvotuženog, kuća završena, da su i nakon zaključenja braka izgradnju predmetne kuće finansirali roditelji tuženih, koji su pomažući u gradnji morali biti svjesni da se ta kuća od tada pravi za prvotuženog i tužiteljicu kao njegovu suprugu sa kojom je u međuvremenu zasnovao bračnu zajednicu i sa kojom formira porodicu, pa po ocjeni ovog suda ova novčana ulaganja roditelja prvotuženog nastala nakon zaključenja braka tužiteljice i prvotuženog, predstavljaju poklon učinjen u novcu, za koji se iz okolnosti konkretnog slučaja ne može zaključiti da su roditelji prvotuženog izvršili samo njemu, već važi zakonska pretpostavka da je izvršen u korist oba supružnika (stav 6. člana 270. PZ), obzirom da prvotuženi, na kome je teret dokazivanja, nije suprotno dokazao.

Slijedom toga, udio tužiteljice u sticanju ovih nekretnina koje čine $\frac{1}{2}$ ukupnog stambenog objekta, je manji od udjela prvotuženog koji je u brak kao posebnu imovinu unio plac i građevinski materijal za gradnju kuće, tako da je udio tužiteljice u sticanju istih $\frac{1}{3}$ dijela, a prvotuženog $\frac{2}{3}$ dijela, pa je i ugovor o poklonu broj OPU... od 16.06.2014. godine zaključen između prvotuženog kao poklonodavca i drugotuženog kao poklonoprimca djelimično ništav i to u dijelu koji se odnosi na suvlasnički dio tužiteljice od $\frac{1}{3}$ dijela.

Prema izloženom, revizija tužiteljice je djelimično osnovana, zbog čega je odlučeno kao u izreci ove presude na osnovu odredbe člana 250. stav 1. i člana 248. ZPP.

Kako je revizija tužiteljice djelimično osnovana, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP i tarifnim brojem 2. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik RS" broj 68/05).

Troškovi tužiteljice u prvostepenom postupku iznose ukupno 8.918,00 KM i odnose se na troškove sačinjenja tužbe po punomoćniku – advokatu u iznosu od 600,00 KM i zastupanje tužiteljice na sedam održanih ročišta za svako ročište po 600,00 KM, PDVu iznosu od 816,00 KM, troškove vještačenja u iznosu od 850,00 KM, trošak sudske takse na tužbu i presudu u iznosu od 1.000,00 KM, troškove prevoda pismena sa njemačkog jezika u iznosu od 45,00 KM, kao i troškove zastupanja u ponovljenom postupku vođenom nakon ukidanja prvostepene presude koji iznose 1.404,00 KM i obuhvataju troškove zastupanja na dva održana ročišta za svako ročište iznos od po 600,00 KM, te PDV u iznosu od 204,00 KM.

Troškovi revizionog postupka odnose se na sastav revizije od 25.02.2020. godine u iznosu od 959,40 KM i revizije od 05.07.2021. godine u iznosu od 959,40 KM, ukupno 1.918,80 KM.

Tužiteljici koja je uspjela sa revizijom sa oko 30%, pripada srazmjerni dio troškova prvostepenog i revizionog postupka (30% od 10.836,90 KM), slijedom čega su obavezani tuženi da tužiteljici naknade na ime troškova cijelog postupka iznos od 3.252,00 KM.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić